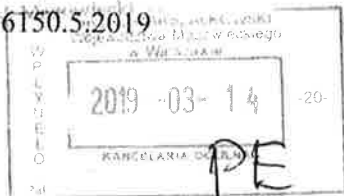

PE-II. 7131.16. 2019. SK

15.03.2019r

Mińsk Mazowiecki, dnia 11.03.2019 r.

WS.6150.5:2019

PE-II
14 Mar. 2019

SK

M.03.2019.
e-z

Urząd Marszałkowski
Województwa Mazowieckiego

43299 P 19

Zawiadomienie

Na podstawie art. 65 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 60 ze zmianami) w związku z art. 33a, ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku – o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2018 r. poz. 650 ze zmianami) w załączeniu przekazuje wniosek Wójta Gminy w Mińsku Mazowieckim w sprawie wyeliminowania zagrożenia dla dzieci i młodzieży, spowodowanego przez dzikie zwierzęta - dziki przedłożony w Starostwie Powiatowym w Mińsku Mazowieckim w dniu 22 lutego 2019 roku.

UZASADNIENIE

W dniu 22 lutego 2019 roku, Wójt Gminy w Mińsku Mazowieckim przedłożył w Starostwie Powiatowym w Mińsku Mazowieckim wniosek o spowodowanie odstrzału redukcyjnego zwierząt zagrażających. W przedłożonym wniosku oparto się o zapis art. 45 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie (Dz.U. z 2018 r. poz. 2033 ze zmianami), mówiącym o nakazaniu przez Starostę odłowu, odłowu wraz z uśmiercaniem lub odstrzału redukcyjnego zwierząt w przypadku szczególnego zagrożenia w prawidłowym funkcjonowaniu obiektów produkcyjnych i użyteczności publicznej przez zwierzyinę.

Jednocześnie Wójt Gminy Mińsk Mazowiecki nie wykazał o jakie obiekty produkcyjne czy użyteczności publicznej chodzi, jednocześnie wskazał, że chodzi o zagrożenie bezpieczeństwa dzieci i młodzieży.

Zgodnie z art. 33 a ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2018 r. poz. 650 ze zmianami) w brzmieniu: w przypadku gdy zwierzęta stanowią nadzwyczajne zagrożenie dla życia, zdrowia lub gospodarki człowieka, w tym gospodarki łowieckiej, dopuszcza się podjęcie działań mających na celu ograniczenie populacji tych zwierząt. Sejmik województwa, po zasięgnięciu opinii regionalnej rady ochrony przyrody, organizacji społecznej, której statutowym celem jest ochrona zwierząt, oraz Polskiego Związku Łowieckiego, określa w drodze uchwały, miejsce, warunki, czas i sposoby ograniczenia populacji zwierząt stanowiących zagrożenie. Biorąc powyższe na uwadze organem właściwym w przedmiotowej sprawie jest Samorząd Województwa Mazowieckiego

W załączeniu:

Podanie

Do wiadomości:

1. Wójt Gminy Mińsk Mazowiecki

Województwo Mazowieckie
Włodzisław Dębski
Z-ca Naczelnika
Wydział Środowiska i Rolnictwa

PE-II.7134.16.2019.SK

HS 6150. 5.2019

**Wójt Gminy
Mińsk Mazowiecki**

Mińsk Mazowiecki, dnia 18 lutego 2019 r.

RI.6150.6.2019.MJ

STAROSTA MIŃSKI

ul. Kościuszki 3

05-300 Mińsk Mazowiecki

W Wszechylni
2602 2019

Szanowny Panie Starosto

Wójt Gminy Mińsk Mazowiecki na podstawie art. 45 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 2033) zwraca się z wnioskiem o wydanie przez Starostę Mińskiego w porozumieniu z Polskim Związkiem Łowieckim decyzji o odłowie, odłowie wraz z uśmierceniem lub odstrzale redukcyjnym zwierzyny (dzików) na terenie gminy Mińsk Mazowiecki. Obszar wnioskowany do przeprowadzenia odłowu, odłowu wraz z uśmierceniem lub odstrzału redukcyjnego zwierzyny obejmuje miejscowości: **Chochół, Tartak, Gliniak, Cielechowizna, Huta Mińska, Marianka, Mikanów, Zakole Wiktorowo, Stare Zakole, Barcząca oraz Chmielew** ze szczególnym wskazaniem obszarów wokół rzeki **Mienia** w miejscowości Zakole Wiktorowo, wskazany obszar to teren podlegający pod koło łowieckie „Zryw”.

Swoją prośbę uzasadniam tym, iż zgodnie z przytoczonym przepisem „w przypadku szczególnego zagrożenia w prawidłowym funkcjonowaniu obiektów produkcyjnych i użyteczności publicznej przez zwierzynę, starosta, w porozumieniu z Polskim Związkiem Łowieckim, może wydać decyzję o odłowie, odłowie wraz z uśmierceniem lub odstrzale redukcyjnym zwierzyny”. Na wskazanym we wniosku terenie występuje nadzwyczajne zagrożenie spowodowane przez dzikie zwierzęta - dziki. Zwierzyna ta zgodnie ze zgłoszeniami mieszkańców coraz częściej uniemożliwia bezpieczne korzystanie z dróg i chodników, stwarzając szczególne niebezpieczeństwo dla dzieci i młodzieży w drodze do/ze szkoły. Ponadto dziki nagminnie podchodzą blisko budynków mieszkalnych, przez co powodują poczucie zagrożenia dla zdrowia i życia ludzkiego oraz niszczą mienie publiczne i prywatne.

Mając powyższe na uwadze oraz dbając o słuszny interes społeczny i troszcząc się o zdrowie i życie mieszkańców gminy Mińsk Mazowiecki wnoszę jak na wstępie.

Z poważaniem

WÓJT
Antoni Pichalski

ul. Chełmońskiego 14, 05-300 Mińsk Mazowiecki
tel./faks 25 7562500

www.minskmazowiecki.pl gmina@minskmazowiecki.pl

DP-024-10/6037/12/WB, Sposoby postępowania ze zwierzętami łownymi w szczególnych przypadkach. - Pismo wydane przez: Ministerstwo Środowiska

Status:nieoceniane

Pismo

z dnia 26 marca 2013 r.
Ministerstwo Środowiska
Departament Prawny
DP-024-10/6037/12/WB

Sposoby postępowania ze zwierzętami łownymi w szczególnych przypadkach.

Opinia Departamentu Prawnego Ministerstwa Środowiska przedstawia sposoby postępowania ze zwierzętami łownymi w szczególnych przypadkach, koncentrując się na zagadnieniach uśmiercania rannej zwierzyny i postępowania ze zwłokami zwierzyny, pomocy rannej zwierzynie, czy kwestii odpowiedzialności za szkody wyrządzone przez zwierzynę.

W związku z licznymi zapytaniami w sprawie sposobów postępowania ze zwierzętami łownymi (zwierzyną) w szczególnych przypadkach przedstawiam następującą opinię.

I. Uśmiercanie rannej zwierzyny

Przepisy ustawy z dnia 13 października 1995 r. - Prawo łowieckie (Dz. U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066 z późn. zm.), dalej jako "Pi.", nie regulują kwestii uśmiercania rannej zwierzyny. W tych przypadkach zastosowanie znajdzie zatem art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2003 r. Nr 106, poz. 1002 z późn. zm.), dalej jako "u.o.z.", zgodnie z którym potrzebę bezzwłocznego uśmiercenia zwierzęcia, w celu zakończenia jego cierpień, stwierdza lekarz weterynarii, członek Polskiego Związku Łowieckiego, inspektor organizacji społecznej, której statutowym celem działania jest ochrona zwierząt, funkcjonariusz Policji, straży ochrony kolei, straży gminnej, Straży Granicznej, pracownik Służby Leśnej lub Służby Parków Narodowych, strażnik Państwowej Straży Łowieckiej, strażnik łowiecki lub strażnik Państwowej Straży Rybackiej. Zgodnie z art. 4 pkt 3 u.o.z. przez konieczność bezzwłocznego uśmiercenia rozumie się obiektywny stan rzeczy stwierdzony, w miarę możliwości, przez lekarza weterynarii, polegający na tym, że zwierzę może dalej żyć jedynie cierpiąc i znosząc ból, a moralnym obowiązkiem człowieka staje się skrócenie cierpień zwierzęcia. Z przywołanych przepisów wynika zatem jednoznacznie, że do podjęcia decyzji o skróceniu cierpienia zwierzęcia uprawniony jest zawsze lekarz weterynarii. Jednakże jeżeli nie jest możliwe stwierdzenie przez weterynarza konieczności bezzwłocznego uśmiercenia zwierzęcia, to decyzję w tym przedmiocie może podjąć samodzielnie każda z pozostałych, wymienionych w art. 33 ust. 3 u.o.z. osób. Uśmiercenie to powinno zostać dokonane z zachowaniem zasad określonych w art. 33 ust. 1a i 4 u.o.z., to jest w sposób humanitarny, powodujący jak najmniejsze cierpienie fizyczne i psychiczne zwierzęcia poprzez podanie środka usypiającego przez lekarza weterynarii albo poprzez zastrzelenie zwierzęcia przez osobę uprawnioną do użycia broni palnej (dotyczy tylko zwierząt wolno żyjących). Jednocześnie z art. 33 ust. 4 wynika, że osoba uprawniona do stwierdzenia konieczności bezzwłocznego uśmiercenia zwierzęcia, niebędąca lekarzem weterynarii, wymieniona w art. 33 ust. 3 u.o.z. będzie jednocześnie uprawniona do dokonania tego uśmiercenia, o ile będzie posiadała właściwe zezwolenie na posiadanie broni (art. 33 ust. 4 u.o.z. nie wymaga, by była to broń myśliwska).

Z otrzymanych informacji wynika, że osoby uprawnione do uśmiercenia zwierzęcia ze względów humanitarnych, np. funkcjonariusze Policji, odmawiają dokonania tej czynności. Postępowanie takie w sytuacji, kiedy nie można zasięgnąć opinii weterynarza, a zakres obrażeń nie budzi wątpliwości co do rzeczywistej konieczności uśmiercenia zwierzęcia, jest w mojej opinii niezgodne z przepisami ogólnymi ustawy o ochronie zwierząt. Ustawodawca wskazał bowiem jednoznacznie w art. 4 pkt 3 u.o.z., że uśmiercenie zwierzęcia, które może dalej żyć jedynie cierpiąc i znosząc ból, jest moralnym obowiązkiem człowieka. Ponadto zgodnie z art. 5 u.o.z. każde zwierzę (a zatem i zwierzę łowne) wymaga humanitarnego traktowania. Humanitarne traktowanie, w świetle definicji tego pojęcia zawartej w art. 4 pkt 2 u. o. z., może być rozumiane również jako obowiązek zapewnienia ochrony przed zbędnym cierpieniem. Nie budzi zatem wątpliwości, że żadna z osób uprawnionych nie powinna odmówić uśmiercenia zwierzęcia, jeżeli spełnione zostaną przesłanki określone w u.o.z. Jednocześnie należy zauważyć, że nieuzasadniona odmowa uśmiercenia zwierzęcia nie jest sankcjonowana przepisami karnymi tej ustawy. W takim przypadku pozostaje jednak choćby możliwość poinformowania przełożonego lub organu nadzoru o bezprawnej odmowie uśmiercenia zwierzęcia.

przeznaczeniem swego prawa, w szczególności może pobierać korzyści i inne dochody z rzeczy. W tych samych granicach może rozporządzać rzeczą. Rzeczą w rozumieniu art. 45 k.c. jest tylko przedmiot materialny. W doktrynie przyjmuje się, że *"rzeczami są jedynie przedmioty materialne, które stanowią (mogą stanowić) samoistny przedmiot obrotu i stosunków prawnorzeczowych."* Przedmiotu takiego nie posiada zwierzyna w stanie wolnym. Nie podlega ona bowiem władztwu człowieka, a co za tym idzie człowiek nie może nią swobodnie rozporządzać. Uzyskanie tego władztwa następuje dopiero z chwilą pozyskania albo schwytania zwierzyny. Tym samym nie można mówić o własności Skarbu Państwa wolno żyjącej zwierzyny jako o własności z wszystkimi przysługami tego prawa wynikającymi z art. 140 k.c. W doktrynie podkreśla się zatem, że w przypadku prawa własności Skarbu Państwa zwierzyny w stanie wolnym *"nie mówimy o prawie własności rzeczy w rozumieniu prawa cywilnego z uwagi na brak cechy samoistnego przedmiotu obrotu."* Należy także zauważyć, że nieuregulowanie kwestii własności zwierzyny prowadziło do wątpliwości, czyją własnością są zwierzęta łowne (właściciela gruntu, na którym przebywają, czy państwa) oraz kto może nimi dysponować. Problemy te mogłyby z kolei skutkować brakiem ochrony zwierzyny przed nadmiernym pozyskaniem. Z tego względu przepis o własności zwierząt łownych Skarbu Państwa można traktować przede wszystkim jako przepis, który uprawnia państwo do gospodarowania zwierzyną jako dobrem ogólnonarodowym w sposób określony w przepisach Prawa łowieckiego. Przepis ten nie stanowi natomiast podstawy do odpowiedzialności Skarbu Państwa za jakiegokolwiek szkody wyrządzone przez zwierzynę. Odmianowa interpretacja byłaby sprzeczna z wolą ustawodawcy, który kwestię odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przez zwierzynę uregulował w art. 50 P.l. i ograniczył ją jedynie do odpowiedzialności za szkody w uprawach i plodach rolnych. Nie wyklucza to możliwości dochodzenia odszkodowania na zasadach ogólnych Kodeksu cywilnego, w szczególności na podstawie art. 417 k.c. Należy przy tym podkreślić, że podstawy odpowiedzialności za szkody wyrządzone przez zwierzynę nie może stanowić art. 431 k.c. Przepis ten dotyczy bowiem szkód wyrządzonych przez zwierzęta, które człowiek chowa lub którymi się posługuje, a za takie trudno uznać zwierzęta łowne w stanie wolnym.

Zgodnie z art. 417 § 1 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Warunkiem tej odpowiedzialności jest związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy szkodą a bezprawnym działaniem lub zaniechaniem przy wykonywaniu władzy publicznej. W przypadku szkód wyrządzonych przez zwierzynę szkoda będzie zazwyczaj wynikała z zaniechania prowadzącego do jej powstania. O bezprawnym zaniechaniu można mówić jednak dopiero wtedy, jeżeli właściwy organ nie podjął działania, do którego był zobowiązany. Z tego względu do każdej szkody należy podchodzić indywidualnie w celu ustalenia, czy istnieje w ogóle organ, któremu w danym przypadku można zarzucić bezprawne działanie lub zaniechanie. Możliwe są zatem sytuacje, w których odpowiedzialności za szkody wyrządzone przez zwierzynę nie będzie ponosił żaden organ.

Powyższa opinia jest opinią Departamentu Prawnego Ministerstwa Środowiska i nie jest wiążąca dla innych podmiotów lub organów.